אבל צבור יהא מביא שמביא חובה כיוצא בה

ת"ל ולא תעלו יכול לא יעלו על מזבח הפנימי

אבל יעלו על מזבח החיצון ת"ל 2את שמן

המשחה ואת קמרת הסמים לקודש ככל

אשר צויתיך יעשו אין לך אלא מה שאמור

בענין אמר רב פפא לא מיבעיא קאמר לא

מיבעיא ציבור על מזבח החיצון דלא אשכחן

ולא מיבעיא יחיד על מזבח הפנימי דלא

אשכחן אלא אפילו יחיד על מזבח החיצון

ראשכחן בנשיאים הוראת שעה היתה:

בתני' חצאין אלא אהיו באין חצאין אלא

מביא עשרון שלם וחוצהו 6 מקריב מחצה

בבקר ומחצה בין הערבים כּוֹ כהֹן בשמביא

מחצה שחרית ומת ומינו כהן אחר תחתיו

לא יביא חצי עשרון מביתו ו (6) וחצי

עשרונו של ראשון אלא מביא עשרון שלם

(מחצה) יו וחוצהו מקריב מחצה ומחצה אבד

ינמצאו שני חצאין קריבין ושני חצאין אובדין יוּ:

גמ' ת"ר אילו נאמר מנחה מחצית הייתי

אומר מביא חצי עשרון מביתו שחרית

ומקריב חצי עשרון מביתו ערבית ומקריב ת"ל

מחציתה בבקר יו ומחציתה בערב מחצה

משלם הוא יו מקריב הא כיצד מביא עשרון

שלם וחוצהו ומקריב מחצה בבקר ומחצה

בין הערבים נטמא מחצה של בין הערבים

או שאבד יכול יביא חצי עשרון מביתו

ערבית ויקריב ת"ל 🗈 מחציתה בבקר

ומחציתה בערב מחצה משלם הוא מביא הא

עג: פב:, ג) דפלגינהו. נ"ק, ד) לקמן לו., ה) [לקמן נב. ע"ש], ו) ל"ק מ"ז, ו) ל"ק,

ע"ש], ו) ל"ק מ"ו, ו) ל"ק, ס) ל"ל כך, ט) [ויקרא ון, י) נא טיגון ונאם דגדולה היא. ל"ק, כ) ל"א רכה שירככנה בשמן

הרבה. ל"ח. ל) ל"ל בעי. חלופי

גרסאום, מ) [שייך לדף נא.], () נייה, ס) אי מייתו נדבה

ישטו כחו בחובה ועוד נכחה. ז'יק, ע) נ"א לחלוה, ש) ממש מה בין כרי. ז'יק, ל) ז'יק, ק) וטומאה וגבי פסח דרשינן מבמועדו. ז'יק, ד) [וע'

קמב א מיי פי"ג מהלי מעה"ק הלכה ב: קמג ב מיי פ"ג מהלי ממידין ומוספין הלי

כ. קמד ג ד מיי׳ שם הלכה כא: קמה ה מיי׳ פי״ג מהלי מעה"ק הלכה ג: קבו ו ז ח מיי' פ"ג מהל'

תורה אור השלם

ו. לא תַעַלוּ עָלָיו קְטֹרֵת זָרָה וְעֹלֶה וּמִנְחָה ונִסֶּךְ לֹא תִּסְבוּ עָלָיוּ: שמות ל ט יְנְטְבוּ בֶּלֶיוּ. שמו המשחה ואת 2. ואת שמו המשחה ואת יי וְבַּיֵּנְ שָּׁשֶׁן נִינִּישְּׁנְחוּ וְאַחּנְ אֲשֶׁר צִּוִּיתִךְּ יַצְשׁוּ: אֲשֶׁר צִּוִּיתִךְּ יַצְשׁוּ:

שמות לא יא
3. זָה קֶּרְבָּן אַזָּה'ן
זּבְנָיו אֲשֶׁר יַקְרִיבּוּ
לַיִיְ בְּיוֹם הָמָשָׁח אֹתוֹ עֲשִׂירָת הָאַפָּה סלֶת מִנְחָה תָּמִיד מִחָצִיתָה בבקר ומחציתה בערב:

4. על מַחַבַּת בַּשָּׁמֶן תַּעְשֹׁה מרבכת תביאנה תפיני נִיחֹחַ לַיִּייָ: ויקרא ויד מְנְחַת פָּתִּים תַּקְרִיב רֵיח בְּיִ בָּבֶּוֹנ וְיְבִיאֶנֶּוֹ

שימה מקובצת 6) וחוצהו ומקריב:5) הערבים וכהן: ג) מביתו. ולא חצי. דן שלם וחוצהו ומקריב: ס) אובדין לא מינו כהן הגדול אחר משל מי היתה קריבה ר' שמעון אומר משל צבור ר' יהודה אומר משל יורשין ושלימה היתה משל יורשין ושלימה היתה קריבה: ו) תיבות ומחציתה בערב נמחק: ו) הוא מביא: מחק: ע) שלם וחוצה: מ נמחק: ע) שלם וחוצה: י) ומינו כהן גדול אחר: יל) ומינו כהן גדול אחר: אבד נמצאו שני חצאין אבד נמצאו שני חצאין , קריבין ושני חצאין אובדין: יכ) דבעידנא דפלגינהו: יג) אבא א"ר חנינא: יד) רי והקריב עליו אהרן בבקר: מו) לה חביתין: יו) מחצה משלמה נמחק: יק] גרס הס״ד ואח״כ מה״ד ושלימה. עשרון שלם בבקר ועשרון קריבה משל צבור הס״ר ואח״כ מה״ד גמ׳ ומינו אחר ואח"כ מה"ד גמ' ומינו אחר
תחתיר. קודם תמיד של בין
הערבים: יען דאיכא. חצי:
כ) מכהן ראשון. ומחצה
שני שנשאר מכהן שני:
כל) טעון צורה. כדילפי׳ עון עון מנותר בפ׳ כיצד צולין הס"ד: כגן תיבת בכך נמחק: כדן ל"א גרסי תאפינה רבה: כה) אופה לחוץ לאחר שנתקדש בכלי וא״ת מ״מ היתה בה שמן וכלי הלח נתקדש וי״ל דלא היה מודד בלוג של כלי שרת. תו"ח: ל) לכהנים. ולא

תלמוד לומר 0 [כו'] ככל אשר צויתיך יעשו. מימה לא] למה לי קרא דלא תעלו עליו קטרת זרה ותיפוק ליה לב] מהכא ואומר רבי דה"א דלצור הוא דמפקדי שלא ישנו אצל יחיד כעין לצור

> לבור ויחיד מקטרת זרה וי"ל לג] ן דהוי אמינא לבור שרי לגבי קטרת נדבה על מזבח הפנימי והוין שפיר בכלל כאשר לויתיך לד] כיון דמייתו מובה ^{מ)} (או) מיימו נדבה ונראה דלא מהדר אלא אקטרת סמים דשייך למזבח הקטרת בההיא פרשתא אבל אמאי דלא כתיב קודם לא מהדר [וה"ח דעל מזבח החיצון מביח]: וֹבוחצה אבר. קשיא לר׳ אלעור דאמר (לעיל דף ח.) קדוש

> לחלאין ומחליתה דאמר קרא מחלה משלם ש (להבאה) הוא וא"כ אמאי אבד דהח אכתי לח איקדים קדושת הגוף וא"כ בר פדיון הוא ואע"ג דמשמע במסכת שקלים לה] (דף ד.) אבודין ⁽²⁾ מליקרב מ"מ לו] מה בין זה לסולת אחר כיון דנפדה מיהו מש״ה קרי ליה אבד: אפר' פיגוד שעון עיבור צורה. דיליף עון עון מנותר אף לענין הא מדהתם איכא לי ועיבורן לורה הכא ה"נ כדדרשינן פרק קמא (דפסחים דף ג.) ובפרק איזהו מקומן (זבחים דף נו:) ביום אתה שורפו ואי אתה שורפו בלילה:

> תעשה אפילו כשבת תעשה אפילו במומאה. הא דמפקינן הכא מחד קרא שבת ש וטומאה היינו משום דגלי רחמנא גבי פסח דדרשינן מבמועדו ^{לז]} אפילו בשבת ואילטריך קרא אחרינא גבי טומאה איש נדחה ואין לבור נדחין ונראה דהי מינייהו מפקת דשקולין

כיצד מביא עשרון שלם יו [מביתו] וחוצהו הם ולא דמו לפסח יו: ומקריב מחצה ומחצה אבד נמצאו שני חצאין הרי קריבין ושני חצאין אובדין כ"ג שהקריב מחצה שחרית ומת ומינו יו אחר תחתיו יכול יביא חצי עשרון מביתו או חצי עשרונו של ראשון ת"ל ומחציתה בערב מחצה משלם הוא מביא ומקריב הא כיצד מביא עשרון שלם וחוצהו ילו ומקריב (כ) ומחצה אבד נמצאו שני חצאין אובדין ושני חצאין קריבין: תני תנא קמיה דר"נ ימחצה ראשון ומחצה שני תעובר צורתן ויצאו לבית השריפה א"ל ר"ג בשלמא ראשון איחזי להקרבה אלא שני למה ליה עיבור צורה מעיקרא לאיבוד קא אתי דאמר לך מני תנא דבי רבה בר אבוה הוא רבנו כיון מעון שיבור אפילו אפילו אפילו מעון עיבור צורה רב אשי אמר אפילו פיגול מעון עיבור צורה אפילו בעידנא בים דפלגי בהו אי בעי האי מקריב ואי בעי האי מקריב מיחזא חזוו: איתמר חביתי כהן גדול כיצד עושין אותן רבי חייא בר אבא א"ר יי יוחנן אופה ואח"כ מטגנה רבי אסי א"ר חנינא מטגנה ואח"כ אופה א"ר חייא בר אבא כוותיה דידי מסתברא תופיני תאפינה נאה רבי אסי אמר כוותיה דידי מסתברא תופיני תאפינה נא כתנאי יתופיני תאפינה נא רבי אומר תאפינה נאה רבי יד יוסי אומר תאפינה רבה אית ליה הנא ואית ליה נאה יתנן התם יחביתי כ"ג לישתן ועריכתן ואפייתן בפנים יודוחות את השבת מנא ה"מ אמר רב הונא "תופיני תאפינה נאה ואי אפי לה מאתמול אינשפה לה מתקיף לה רב יוםף אימא דכביש ליה בירקא דבי ר' ישמעאל תנא תעשה ואפילו בשבת תעשה ואפילו במומאה אביי אמר אמר סקרא יסלת מנחה תמיד

בו מנחתו ופעמים בשן שמוליאו לחוץ אבל זה אינו מסור אלא לן לכהנים: מנא הני מילי. דדוחות שבת: אינשפא. נפוחה ברוח כמו (שמות טו) נשפת ברוחך: דכביש ליה בירקא. טומנין בירקות כדי שלא ישלוט בה רוח: מעשה. על מחבת בשמן תעשה (ויקרא ו): ש)כמנחת חמידין. דדוחות שבת:

אבל ליבור יביאוה. נדבה שהרי מביאין חובה כיולא בה פעמים בכל א) לקמן פו, ב) פסחים לד: יום: לא תעלו. משמע לרבים קאמר: לא מיבעיא יחיד על המובח הפנימי. דלא יביא דהא לא אשכחן לה מו]: בותבי' חביתי. מביא וחימה דא"כ לא מעלו בלשון רבים למה לי דמיניה דרשינן לעיל היינו ןמנחתן מחבת כ"ג שמביא בכל יום כדכתיב בנו את אהרן וויקרא ון

מחליתה בבקר. על שם מחבת קרו שון להו חביתים דכתיב (ויקרא ו) על מחבת בשמן תעשה: לא היו באין **חלאין.** שלא יביא חלי עשרון בבקר מביתו וחלי עשרון בערב ואע"פ שקריבה לחצאין כדכתיב מחציתה בבקר מחליתה משמע מחליתה של שלימה יו וו (מחלה משלמה) מחלה מתוך שלם הוא מביא שמביא עשרון שלם וסולהו: ומינו אחר מחסיו. קודם תמיד של בין הערבים: לא יביא חלי עשרון מכיחו ולא חלי עשרונו של ראשון גרם יחו: גבו׳ פ"ל ומחליתה. מריבוייא דוי"ו משמע אפי" כהן העומד בין הערבים אע"ג דאיכא יש חליו עשרון דראשון (נ): מחלה ראשון. שנשחר מכהן רחשון ב] יוומחלה שני שנשאר מכהן שנין: מעובר לורתה. יפסול בלינה: בא] חזי לההרבה. (ד) כי אפרשיה הוה חזי להקרבה הילכך בעי עיבור לורה: לאיכוד אתי. ולישרפה לאלתר: אפילו פיגול. דפסול חמור הוא ופסול דאורייתא הוא טעון צורה בב]: **חביתי כ"ג.** דכתיב מחבת וכתיב נשסן מורבכת: אופה. בתנור תחילה ואח"כ מטגנה במחבת: תאפינה נאה. בשעת אפייתה בתנור תהא נאה ואם מטגנה תחילה הרי היא שחורה מן השמן ומן המחבת: תאפינה נא. בשעת אפייתה בתנור תהא נא כמו (שמות יב) אל תאכלו ממנו נא כלומר בג] בכךם) תהא מבושלת קלתו ואינה מבושלת כל לורכה והיינו טגון דבהא מודו כ"ע דתרוייהו בעינן כדכתיב על מחבת בשמן וכתיבש) תופיני: תאפינה רבה. אפיות הרבה אופה ומטגנה ואופה: אית ליה נא. מש"ה אופה אחר טיגון ואית ליה נאה מש"ה אופה מחילה. לישנא אחרינא בר] רבה גדולה ומרוקעת ודקה וזהו נוייה ואית ליה מטגנה תחילה ואח"כ אופה כה] ואיכא ישיגון נא ונאה וגדולה היא: ל"א יו מאפנה רכה. שירככנה בשמן בין (קריבה נאה)

מקומות מייתי לה בגמרא

רבינו גרשום

אבל ציבור יהא מתנדב ומביא שכן מביא חובתו כיוצא בה בכל יום דקטרת משל צבור היתה באה: אין לך אלא מה שאמור בענין ככל אשר צויתיך יעשו: חביתי כהן גדול. מנחתו שהיה מקריב בכל יום קרויה חביתיו משום . דכתיב בה על מחבת בשמן : תלמוד לומר ומחציתה מוי"ו דומחציתה קא מרבה: מחצה של ראשון ושל שני שאובדין תעובר צורתן לעביד להו לינה ושורפן. בשל ראשון משום הכי בעי צורה. דאיתוד ליה להקרבה דבשעת הפרשה שניהם היו ראוים להקריב אחד :בבקר ואחד בין הערבים אפי׳ פיגול טעון צורה דיליף עון עון מנותר ונותר

בשמן: תופיני תאפינה כשהיא נאה. כלומר בלא שמן שאם היה מטננה תחלה ואח"כ אופה היתה שחורה מתמה השמן ולא הח"כ מטננה התלה ואח"כ אופה היתה שחורה מתמה השמן ולא היתה נאה: תאפינה נא. האי נא אפוי ולא אפוי כל צרכו והיינו כשהוא מטננה אינה אפויה כל צורכה וכשהוא מכניסה לתנור אינו אינו היינו אפינה רבה. כלומר תאפינה הרבה אפיות, אית ליה ליר דוסא גא ואית ליה נאה. הילכך תאפינה לכתחילה נאה בלא שמן ולא כל צרכה והרי מטנה העדיין היא נא והדר חור והשופה כל צרכה. אית אד אפרי תאפינה רבה כלומר שיעשה חלה דקה ורחבה הרבה. אית ליה נא שמטגנה תחלה והויא נא והדר אופה ואית ליה נאה. היינו נאה שהיתה רחבה. מורככת אפיתה היינו שאחר אפייתה היה חולשה ברותחון. פתים היינו שמכופלה לשינם ושנים לארבעה ופותת ואח"כ היה מקריבה: אינשפא לה. כלומר שניסגה ביוק מפני החמה או מפני הרוח אינשפא לה. כלומר שניסגה ביוק מפני החמה או מפני הרוח ולא תשתנה צורתה ולא תשחנה שבת.

[הרבה] וזהו נוייה תחילה מטגנה

ואח"כ אופה ואיכא נא ונאה. שלשתו

שמעתי: עריכתן. תקון החלות שקורין

בין אטינו״ר ובלשון לרפת טוני״ר:

בפנים. בעזרה דתנור של מתכת

היה בעזרה (ה) ולישה ועריכה ואע"ג

דקודם מתן שמן היא. והאי תנא אית ליה מדת יבש לא נתקדשה מדלא מצריך

לישת שאר מנחות בפנים בחן הא בעינול

פנים דקסבר חלי עשרון שבו היה חולק

חביתי כ"ג נמשח והאי דלא משחו את

העשרוו השלם מפני שכל אדם מודד

בדור לחלק בין שפרון לחצי
בדור לחלק בין שפרון לחצי
שרון מיון דהרוייהו מדת יכש היא אומר ר"י דלהכי נקט חביתי כהן גדול כי אם משום דדוחות את השבת ואינו כשאר מנחות דאינו
שרון מיון דהרוייהו מדת יכש היא אומר ר"י דלהכי נקט חביתי כהן גדול כי אם משום דדוחות את השבת אבל לישתה העריכתה בפנים לאו לאפוקי שאר מנחות אמי לישה ועריכת ואפיה אלמא דשאר מנחות ופי לישתו
דרוני אחר בבא זו דימייתי הבא כל המנחות יש בהן מששה כלי בפנים פי כנון לישה ועריכה ואפיה אלמא דשאר מנחות ופי לישתו
דרוני אחר בא זו דרוניית לפון למוב הל יקר. שמא לעבור עליו כלאו כחבינהו ודמנא תוסי אחרות: (3) מהכא, ו"יל דלא שמעינן
מהאי קראן אלאן שלא ישנה מקומות שלא יקריב עורות (של) [על) מובה החיצון לפי שהכתוב מדבר על מובה הפנימי ובכל כליה וכן
במובח העולהוכליה ועל זה קאי כאשר צויתיך כוי. ת"ח: לצווריי שפיר בכלל: (ד) צורתיך. בין: לסן שקלים. גליון בירושלמי במסי שקלים
פ"ז משמע דמותר מעורת האיפה של כה"א אבריך ולדכל ולים המלח: גליון אחר. ""ל אפי דקדושת המים אבר ברמוכת בפרק
פ"ז משמע דמותר מעורת האיפה של כה"א אבריך ולדכל ולים המלח: גליון אחר. ""ל אפי דקדושת המים אולם בול היד עב ביד. "ה עב ער:" בתרא דאפי׳ מותר מעות אבודין: (ו) מ״מ עיין פסחים דף מ״ו ע״א: (ו) מבמועדו. עיין פסחים דף סו ולקמן בתוס׳ דף עב ע״ב:

מועדו כו' ותו' לקמן עב: ד"ה שנאמרו.

הגהות הב"ח

ועריכה נמחק:

לעזי רש"י

.[אינטורטי"ר]. לעצב. טוני"ר [טורני"ר]. לעצב (את הבצק כדי לתת לו צורת פת).

מוסף רש"י

חביתי כ"ג. אותן שנים עשר חלות שעושה ששה נכקר וששה בערב (להלן פו). אפילו פיגול. שפסול פון). אפידו שיאוי. בפור לורה הגוף הול, טעון עיבור לורה וחחוים לד:) ולל ליתפרש לי עיקר מלתיה דתנא דרבה בר אבוה היכא איתמר ובכמה י. וווח נונה. חביתי כ"ג ישות ועריכתן בפנים. לדברי הכל אותו חלי עשרון שהיה חולק בו עשרונו של בהן גדול נמשח והאי דלא כהן גדול נמשח והאי דלא משחו עשרון שלם מפני שכל אדם מודד בו מנחחו, ופעמים שמוליאו לחוץ אבל זה אינו מסור אלא לכהנים לחלות בו עשרונים (ההדן ٤٢.).